

Dit gedeelte komt uit hoofdstuk 6 – Draken.

Ineens blijft Jens staan.

‘Sstt, ik hoor wat,’ zegt hij en houdt zijn vinger tegen zijn lippen.

Lieke houdt haar adem in. Wat kan het zijn wat Jens hoort?

Dan schudt hij z’n hoofd.

‘Kom.’

Langzaam klauteren ze verder over de hobbelige rotsen.

Als ze boven op een rotspunt staan, stoot Jens Lieke aan.

‘Kijk..., daar.’ En hij wijst.

Nu ziet Lieke het ook.

Op maar een paar meter afstand is een groot nest. Het is gemaakt van takken en bladeren.

‘Van wat voor beest zou dat zijn?’ vraagt Lieke zich angstig af.

‘Tja, het is wel erg groot,’ zegt Jens. ‘Dit is niet van een koolmeesje.’

Ze wachten even maar zien niks en er gebeurt ook niets.

‘Laten we eens gaan kijken.’

‘En dan?’

‘Lieke, even kijken kan geen kwaad,’ grijnst Jens.

Hij trekt haar aan haar arm mee.

Lieke vindt het maar niets. Het is hier te stil.

Ze kijkt steeds om zich heen en verwacht iets. Maar wat, dat weet ze niet goed.

Jens is al bij het nest. Hij trekt zich omhoog aan de takken en bladeren. En dan gluurt hij over de rand. Van schrik laat hij los en rolt achterover. Hij botst tegen Lieke aan, die geschrokken een stap terug doet.

‘Wat..., wat heb je gezien?’ vraagt ze met bibberende stem.

‘Tjonge,’ zegt Jens en gaat gauw weer staan. Hij veegt zijn handen aan zijn broek af.

‘Tjonge,’ zegt hij weer.

‘Wat nou tjonge. Is het eng?’ Lieke heeft grote ogen. Ze schudt Jens aan z’n mouw. ‘Toe, vertel!’

‘Jongen, er zitten jongen in het nest,’ zegt Jens. ‘Kom, je moet ze even zien.’

‘Maar...’, aarzelt Lieke.

‘Ik schrok zonet alleen maar. Ze doen vast niets. Kom Lieke, dit is net wat voor jou.’ Lieke slikt en volgt Jens dan. Ze vraagt zich af wat voor jongen er in zo’n groot nest wonen. Al snel hangen zij en Jens samen over de rand van het nest.

En inderdaad, drie beesten kijken hen met hun zwarte oogjes aan. Ze zijn rood van kleur en hebben grote bekken. Ze zitten met z'n drieën dicht tegen elkaar aan.

'Volgens mij zijn ze banger voor ons, dan wij voor hen,' lacht Jens.

Hij wil op de rand van het nest gaan klimmen, maar durft dit toch niet.

Daarom blijven hij en Lieke over de rand hangen en bestuderen de rode beesten goed.

'Wat een rare beesten. En ze zijn zo groot. En zo... anders. Wat zouden het voor beesten zijn?'

De beesten, die duidelijk jongen zijn, maar ondertussen wel een kop groter dan de kinderen, blijven angstig bij elkaar zitten.

Ze maken zachte grommende geluidjes.

'Ik vind ze lelijk,' zegt Jens. 'Moet je die rare poten eens zien.'

Op dat moment begint de grond te trillen. Lieke pakt Jens vast.

Het trillen wordt steeds erger en dan horen ze ook een gegrom. Een laag gegrom wat steeds dichterbij lijkt te komen. Het is hetzelfde gegrom als van de kleine beesten, maar dat klonk lief en zachtaardig. Dit diepe gegrom klinkt onheilspellend. De drie beesten in het nest springen omhoog.

'Dit is niet goed,' mompelt Lieke.

En dan zien ze wat het gegrom veroorzaakt. Het is een echte draak!

Nog een paar stappen en dan is het enorme beest bij het nest.

'Dit is de moeder,' zegt Jens zacht. 'En wij zitten bij haar baby's.'

Met haar grote ogen en nog grotere bek staat ze voor Lieke en Jens.

Als versteend blijven de kinderen hangen. Ze ruiken haar stinkende adem. Ze horen haar diepe gegrom. Ze zien haar donkere blik en haar scherpe klauwen.